

DZĪVĪBAS MAIZE UN ŪDENS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 15:22–16:36; 1. Moz. 3:1–6; 2. Moz. 17:1–17; 1. Kor. 10:4; 2. Moz. 18:1–27; 1. Kor. 10:11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ‘Cik ilgi jūs liegsities turēt Manus baušļus un Manus likumus? Redziet, Tas Kungs jums ir devis sabatu, tādēļ Viņš jums sestajā dienā maizi piešķīris divi dienām; palieciet ikviens savā vietā, un lai neviens septītajā dienā neatstāj savu vietu.’ Tā ļaudis dusēja septītajā dienā” (2. Moz. 16:28–30).

Pēc iziešanas no Ēģiptes Israēls atradās nezināmā ceļojumā uz Apsolīto zemi. Cilvēki piedzīvoja nogurdinošu un ilgu pārgājieni, un viņiem bija jāiegūst daudz jaunu mācību. Kungs vadīs un rūpēsies par viņiem; un, jā, Kungs vēlējās palīdzēt viņiem augt, taču viņiem bija jāiemācās disciplīna, savaldība, uzupurēšanās, nesavtība, paļāvība uz Kungu un jo īpaši paklausība.

Mozus bija redzamais līderis, un ļaudīm bija jāseko viņam un viņa vadībai, lai piedzīvotu uzvaru. Viņiem bija ļoti svarīgi palikt kopā, sadarboties kā kopienai un palīdzēt cits citam. Priekšā bija daudz šķēršļu un izaicinājumu. Viņu garīgā izaugsme ļoti lielā mērā bija atkarīga no tā, kā viņi izturēs šos izaicinājumus un attieksies pret Mozu, it īpaši lielākajos izaicinājumos.

Pazīstamais ķīniešu teiciens, ka “tūkstoš jūdžu ceļojums sākas ar vienu soli”, bija patiens viņu situācijā, un viņiem bija jāuzticas Kunga norādījumiem katrā solī. Kā mēs redzēsim, viņi tik viegli neapguva šīs mācības, drīzāk traģiski.

Bet tad atkal jājautā, kuram gan tas padodas viegli?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. augustā.

Rūgtais ūdens

Bībeles stāstos dažādas lomas spēlē dažādi varoņi, gan labi, gan slikti, un katrā no tiem mums jāpievērš liela uzmanība sižetam, vietai, laikam un ļaundariem. Tomēr vissvarīgākais sižeta punkts parasti ir risinājums un gūtās mācības. Arī Mozus grāmatas ziņojumos ir tāpat.

Kā liecina šīs epizodes, Dievs ir problēmu risinātājs un miera nesējs. Tomēr Viņa darbu sarežģī cilvēku neticība. Pastāvīgās kurnēšanas un nepaklausības dēļ ebreji piedzīvoja nopietnus sarežģījumus, pat tragēdijas. Viņi sagādāja sev daudz grūtību ar savu neticību un grēku nenožēlošanu.

Izlasi 2. Moz. 15:22–27. Kāds bija pirmā pēc Sarkanās jūras šķērsošanas paveiktā brīnuma konteksts? _____

Pirmais Israēla ticības pārbaudījums ir saistīts ar nepieciešamību pēc ūdens, kas nav pārsteidzoši, ņemot vērā skarbo, karsto un sauso tuksneša vidi. Pēc trīs dienu ceļojuma ļaudis beidzot atrada ūdeni, taču tas nebija dzerams. “Marah” nozīmē “rūgts”, un, tā kā ūdens bija rūgts, Israēla ticība gādīgajam Kungam ātri sabruka. Tomēr Dievs līdzjutīgi reaģēja, un pirmais brīnums tika paveikts ar koka palīdzību. Protams, nevis koks, bet Kungs padarīja ūdeni saldu un dzeramu. Cilvēkiem bija jāapgūst svarīgas mācības: (1) pacietība, gaidot, kad pienāks Kunga laiks, un ka (2) Dievs rīkojas sadarbībā ar cilvēkiem.

Tomēr Israēla bērni tik daudzas lietas uztvēra kā pašsaprotamas un ātri aizmirsā lielos brīnumus, ko Dievs viņiem bija darījis, – brīnumus, par kuriem viņi tikko bija tik dedzīgi Viņam dziedājuši slavas dziesmas, pasludinādami: “Kas ir tāds kā Tu, ak, Kungs! Kas ir tāds kā Tu starp dieviem, varens Savā svētumā, bijājams Savā godībā, brīnumu darītājs” (2. Moz. 15:11).

Un tomēr, pat pēc viņu kurnēšanas, Dievs apsolīja, ka Viņš neliks pār israēliešiem “nākt tām slimībām” (2. Moz. 15:26), kas bija nomocījušas ēģiptiešus. Viņš tos pasargās. Viņi šo apsolījumu varēja piedzīvot tikai ar nosacījumu, ja paliks Viņam uzticīgi.

Kādus pārbaudījumus un cīņas jūs esat sev sagādājuši? Kādu mierinājumu jūs varat gūt no atziņas, ka Dievs turpinās strādāt jūsu labā, ja ar Viņu sadarbosities? _____

Paipalas un manna

Diemžēl šajos izceļošanas stāstos atkārtojas sacelšanās modelis. Cilvēki ātri aizmirsa, ka Dieva varenā roka viņiem bija palīdzējusi pagātnē un ka Viņš bija risinājis viņu problēmas. Viņi ļāva šābrīža problēmām padarīt viņus aklus pret viņu galīgo mērķi un apsolīto brīnišķīgo nākotni. Arī mūsdienās tā ir izplatīta problēma pat Dieva ļaužu vidū.

Izlasī 2. Moz. 16:1–36. Kāds bija israēliešu kurnēšanas iemesls, un kas tam sekoja?

Ir svarīgi atzīmēt, ka kārdinājumi Bībelē bieži ir saistīti ar pārtiku. Ēdenes dārzā krišana bija saistīta ar ēšanu no aizliegtā Labā un ļaunā atzīšanas koka (1. Moz. 2:16, 17; 1. Moz. 3:1–6). Jēzus kārdināšanās tuksnesī sātans vispirms kārdināja Viņu ar ēdienu (Mt. 4:3). Ēsavs zaudēja pirmdzimtā tiesības neapvaldītās ēstkāres dēļ (1. Moz. 25:29–34). Cik bieži Israēla nepaklausība bija saistīta ar ēdienu un dzērienu! Nav brīnums, ka Mozus atgādināja nākamajām paaudzēm: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes” (5. Moz. 8:3).

Manna, protams, bija Debesu maize, ar kuru Dievs apgādāja israēliešus 40 gadu laikā, kamēr viņi dzīvoja tuksnesī. Ar šo dāvanu Viņš mācīja, ka ir visa Radītājs un Nodrošinātājs. Turklāt Dievs Savu pārdabisko mannu izmantoja, lai parādītu viņiem, kā ievērot septītās dienas sabatu.

Katru nedēļu notika četri brīnumi: (1) piecas dienas Dievs katru dienu deva mannu; (2) piektdienās bija mannas dubultporcija; (3) šī piektdienas manna līdz sabbatam nesabojājās; (4) manna nekrita sabbatā. Dievs pastāvīgi darīja šos brīnumus, lai cilvēki atcerētos sabata dienu un svinētu Dieva labestību šajā dienā. Dievs teica: “Atceries, ka Tas Kungs tev ir devis sabatu” (2. Moz. 16:29, NIV).

Cilvēkiem patīk ēst. Mēs esam tā radīti, lai mums patiktu ēst. Bagātīgā pārtikas pārpilnība, kas izaug no zemes (mūsu sākotnējais uzturs), atklāj ne tikai to, ka Dievs vēlas, lai mēs ēdam, bet arī lai mums garšo tas, ko ēdam. Tomēr kā var ļaunprātīgi izmantot šo brīnišķīgo dāvanu – ēdienu – un vēlmi ēst? _____

Ūdens no klints

Tuksnesī cilvēkiem ūdens ir ļoti nepieciešams. Dievs parūpējās par šo problēmu, lai gan tauta bija ķildīga, Viņam neuzticējās un pat pārbaudīja Viņa spējas un vēlmi sagādāt ūdeni. Savā neticībā viņi raudzījās atpakaļ uz Ēģipti.

Izlasi 2. Moz. 17:1–7. Kāda mācība cilvēkiem būtu jāmācās no šī incidenta? _____

Mozus šo vietu nosauca par Masu, kas nozīmē “pārbaudīšana”, un Meribu, kas nozīmēja “strīdēšanās”. Tas Kungs deva israēliešiem ūdeni, neskatoties uz viņu neticību. Šiem diviem vārdiem vajadzēja atgādināt israēliešiem, lai viņi nepārbauda Dievu un nestrīdas ar Viņu (Ebr. 3:7, 8, 15). Viņi nopietni apšaubīja Dieva klātbūtni viņu vidū, lai gan bija redzējuši daudz taustāmu pierādījumu ne tikai Viņa klātbūtnei, bet arī Viņa spēkam un autoritātei.

“Mozus sita klinti, bet tas bija Dieva Dēls, kas mākonī tīts stāvēja blakus Mozum un lika plūst dzīvinošajām straumēm. Kunga godību redzēja ne tikai Mozus un vecaji, bet arī visa tālāk stāvošā draudze, un, ja mākonis tiktu atņemts, tos visus iznīcinātu tās Būtnes briesmīgais spožums, kas atradās mākonī.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 298. lpp.)

Ūdens ir dzīvības simbols, jo bez ūdens nav dzīvības. Katrai mūsu ķermeņa šūnai ir nepieciešams ūdens. 60 procenti no cilvēka organisma ir ūdens. Pat mūsu kauli daļēji sastāv no ūdens. Tādējādi ūdens nodrošināšana tuksnesī bija zīme israēliešiem, ka Dievs rūpējas par viņu vajadzībām un ka viņi var Dievam uzticēties. Bet atkal viņiem bija jāpaklausa.

Daudzus gadsimtus vēlāk Pāvils 1. Kor. 10:4 atgādina ticīgajiem, ka israēliešu pieredze tuksnesī bija unikāla. Pats Kristus viņus ne tikai vadīja, bet arī apgādāja ar ūdeni (Ps. 78:15, 16) un apmierināja visas garīgās un fiziskās vajadzības. Pāvils paziņoja: “Šī klints bija Kristus.” Viņiem Kristus bija dzīvības Avots un mūžīgās dzīvības Devējs. Kā klints ir cieta, tā Dievs stingri vadīja Savu tautu. Uz Viņu var pašauties, jo Viņš pilda Savus solījumus.

Kādas lietas jums šobrīd ir jāuztic Dievam? Kā jūs varat iemācīties pakļauties Viņa gribai un gaidīt, ka Viņš rīkosies savā laikā? Kāpēc tas ne vienmēr ir tik vienkārši izdarāms? _____

Jetrus

Možu apciemoja viņa sievastēvs Jetrus, kuru sauca arī par Reguēlu (2. Moz. 2:18). Jetrus atveda līdzī Mozus sievu Ciporu un divus dēlus Gēršomu un Ēliēzeru. Kad Mozus dzirdēja, ka ciemiņi tuvojas, viņš izgāja tos sagaidīt.

Izlasi 2. Moz. 18:1–27. Kādi lieli soļi tautas vēsturē šeit notika? _____

Jetrus ieradās, jo bija dzirdējis par pārsteidzošo glābšanu, ko Dievs bija darījis Israēla labā. Mozus sīki izstāstīja Jetrum “visu, ko Tas Kungs faraonam un ēģiptiešiem Israēla labā bija darījis, un par visām grūtībām, ar kādām tie ceļā bija sastapušies, un kā Tas Kungs viņus bija izglābis.” (2. Moz. 18:8)

Jetrus slavēja Dieva laipnību un neparasto iejaukšanos Savas tautas labā, sacīdams: “Svētīts lai ir Tas Kungs, kas jūs ir izglābis no ēģiptiešu rokas un no faraona rokas. Tagad es zinu, ka Tas Kungs ir lielāks par visiem dieviem; jo Viņš jūs izglābis, kad tie kļuva lieli savā garā” (2. Moz. 18:10, 11).

Šis teksts ir apliecinājums tam, ka Dieva darbs Viņa ļaužu vidū bija liecināt pasaulei par to, kas ir patiesais Dievs un ko Viņš var darīt Savas tautas labā.

Tajā pašā laikā, kad Jetrus uzzināja par patieso Dievu, viņam pašam bija ko piedāvāt Dieva ļaudīm – gudri un lietderīgi padomi. Mozum vajadzēja sakārtot tiesu sistēmu – pēc godīgiem un taisniem principiem. Viņam bija vajadzīgi arī centīgi un uzticami tiesneši, godīgi vīri. Jetrus gudri uzskaitīja šādas īpašības: (1) cilvēki, kas bīstas Dievu, (2) kas ir uzticami un (3) kas ienīst negodīgus ieguvumus. Spējīgi cilvēki ar labu raksturu bija jāieie! dažādos vadošos posteņos pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem. Tādā veidā tiktu mazināta Mozus administratīvā slodze un viņš varētu koncentrēties uz būtiskākajām problēmām. Tādējādi cilvēki būtu labi apkalpoti.

Mozus pieņēma Jetrus gudro padomu (2. Moz. 18:24) un iecēla vadītājus dažādās administratīvās lomās (sk. arī 5. Moz. 1:9–18).

Mozus būtu varējis vienkārši atvaīrīt veco vīru un palūgt viņam nejaukties viņa darīšanās, bet viņš tā nedarīja. Kādas svarīgas mācības mēs varam gūt no viņa gatavības uz klausīt šo cilvēku, kurš pat nebija ebrejs? _____

Dzīvības maize un ūdens

Izlasi 1. Kor. 10:11. Kādu iemeslu Pāvils min, lai šie notikumi tiktu pierakstīti? _____

Pāvils skaidro, ka visas lietas, kas notikušas ar israēliešiem, ir paraugs un brīdinājums Kristus sekotājiem un palīdzēs viņiem izvairīties no šādām nepatīkšanām nākotnē – tas ir, viņi mācīsies no šiem notikumiem. Tā ir trāpīga pamācība arī mums, kas dzīvojam “laikmetu beigās” (ESV). Dievs Saviem ļaudīm dod Svēto Garu, lai stiprinātu ticīgos ar “spēku, mīlestību un savaldību” (2. Tim. 1:6, 7), lai viņi varētu pieņemt pareizus lēmumus un sekot Viņa mācībai. Jēzus Kristus ir jaunas dzīvības Avots (Jņ. 14:6), un tikai Viņš var mūs pārvērst par “dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri” – lai mēs netaptu “šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rom. 12:1, 2).

Vēlāk Jēzus izmantoja mācības no šiem stāstiem, īpaši par mannu un ūdeni, lai ar šiem ainojumiem mācītu patiesības par Sevi – To, kurš viņus veda cauri tuksnesim.

Izlasi Jņ. 4:7–15 un Jņ. 6:31–51. Kādas patiesības šeit tiek atklātas mums, kristiešiem?

Samariete atklāja, ka Kristus piedāvā ko tādu, ko viņa nesaņemtū nekur citur. Iekšējās slāpes pēc miera, prieka un laimes nāk no Dieva, un tādējādi tikai Dievs var tās apmierināt (Ps. 42:1, 2).

Vēlāk mannas kontekstā Jēzus paskaidroja, ka Dievs, nevis Mozus, to nodrošināja cilvēkiem. Tad Jēzus paziņoja: “Es esmu dzīvības maize; ikvienam, kas nāk pie Manis, nemūžam nesalks” (Jņ. 6:35, ESV). Jēzus trīs reizes atkārtoja, ka Viņš ir dzīvības maize (Jņ. 6:35, 41, 48).

Kā manna tuksnesī bija “maize no debesīm” (Jņ. 6:31, 32), tāpat arī ūdens no klints bija Kristus dāvana, lai apmierinātu viņu slāpes. Papildus šiem fiziskajiem aspektiem maizei un ūdenim bija arī garīga nozīme, jo Jēzus Kristus ir “dzīvības maize” (Jņ. 6:35, 48) un “dzīvais ūdens” (Jņ. 4:10, 11, 14; Jņ. 7:37, 38). Tikai Viņā var patiesi apmierināt garīgās slāpes un izsalkumu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “No Sarkanās jūras līdz Sinaja kalnam” (291.–302. lpp.).

Neilgi pēc negadījuma ar ūdeni tauta saskārās ar jaunām briesmām (skat. 2. Moz. 17:8–16) – viņiem uzbruka niknā un kareivīgā amalekiešu ciltis. “Amalekiešiem netrūka zināšanu par Dieva raksturu un visvarenību, bet tā vietā, lai Kungu bītos, tie bija apņēmušies pretoties Viņa varai. Mozus paveiktos brīnumus amalekieši izsmēja un zobojās par apkārtējo tautu izbailēm. Tie bija zvērējuši pie saviem dieviem, ka ebrejus iznīcinās tik pilnīgi, ka neviens no tiem neizglābsies, un lielijās, ka Israēla Dievam nebūs spēka tiem pretoties. Israēlieši tiem nedarīja neko ļaunu un arī tos neapdraudēja. Uzbrukumam nebija nekāda iemesla. Nicinādami Dievu, tie gribēja iznīcināt Viņa ļaudis. Amalekieši jau sen bija grimuši grēkos, un viņu pārkāpumi brēca uz Dievu, lai tos sodītu, tomēr Viņa žēlastība vēl arvien aicināja atgriezties, bet, kad amalekiešu vīri uzbruka nogurušajiem, neaizsargātajiem Israēla pulkiem, tie paši apzīmogoja savas tautas likteni.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 300. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. *Vairāk pakavējieties pie domas par to, kā Jetrus par patieso Dievu uzzināja no tā, ko Dievs bija darījis Savas tautas labā. (Sk. 5. Moz. 4:4–8.) Kāpēc šis princips ir spēkā arī mūsdienās? Pajautājiet sev un savai grupai: kādu liecību mūsu draudze sniedz pasaulei? Ko mēs ziņojam pasaulei par mūsu Dieva dabu un raksturu?*
2. *Izlasī vēlreiz 1. Kor. 10:4. Ko tam vajadzētu mums mācīt par mūžseno aplamo ideju, ka Vecās Derības Dievs bija atriebīgs, naidpilns un nepiedodošs, atšķirībā no tā, ko mēs redzam Jēzū? Kā šis pants parāda, kāpēc šī ideja ir nepareiza?*
3. *Izlasī vēlreiz, ko Elena Vaita rakstīja iepriekš par to, kā amalekiešiem bija iespēja uzzināt par patieso Dievu. Pretstatiet viņu attieksmi Jetrus attieksmei. Ko varam mācīties par to, kāpēc Dievs tiesāja ne tikai viņus, bet arī daudzas senās pasaules ciltis, ar kurām Israēls saskārās?*